

Sygn. akt II KK 328/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2015 r.,
sprawy **J. M.**
skazanego z art. 279 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt VI Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 23 lipca 2014 r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w W. uznał J. M. za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Od tego orzeczenia odwołał się osobiście oskarżony J. M. podważając ustalenia faktyczne Sądu I instancji.

Apelację złożył również obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji obrazę następujących przepisów: art. 4 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Po przeprowadzeniu kontroli apelacyjnej Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia złożył obrońca skazanego J. M. wskazując w nadzwyczajnym środku zaskarżenia następujące rażące naruszenia prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku:

1. „art. 453 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 86 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 lit c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez zaniechanie rozważenia wszystkich zarzutów i okoliczności wskazanych przez oskarżonego.”
2. „art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym zaaprobowaniu przez Sąd *meriti* stanowiska Sądu I Instancji pomimo istnienia w sprawie szeregu wątpliwości dotyczących ustalonego stanu faktycznego.”

Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie J. M. ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego J. M. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

I. Co do zarzutu z pkt 1.

Zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. jest bezpodstawny. Treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji oskarżonego zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie szczegółowo rozważone. Sąd II instancji podzielił w pełni dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego i uznał za trafny wniosek, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przypisanego mu przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 k.k.

W realiach sprawy, gdy wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. nie budziły wątpliwości, Sąd odwoławczy nie miał obowiązku czynienia rozważań, czy zachowanie oskarżonego mogło być zakwalifikowane z art. 292 k.k., jak domagał się tego w swojej apelacji oskarżony.

II. Co do zarzutów z pkt 2.

Podniesione zarzuty oraz ich motywacja wskazują jednoznacznie, że w istocie autorowi kasacji chodzi o ponowną próbę podważenia trafności oceny materiału dowodowego i zakwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Skarżący nie wykazuje bowiem wad zwykłej kontroli odwoławczej, lecz nadal polemizuje z sądem *meriti* co do uznania materiału dowodowego, w szczególności opinii traseologicznej, za wystarczający do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu.

Fakt, że autor kasacji nie zgadza się z oceną materiału dowodowego dokonaną przez sądy orzekające, przedstawia odmienną, własną ocenę dowodów, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego oraz powtarza argumentację podniesioną uprzednio w zwykłym środku odwoławczym, natomiast nie przedstawia żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby podważyć stanowisko sądu odwoławczego – nie może skutkować uwzględnieniem kasacji.

Podzielając stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.